
Source Booklet
Compiled by *Mrs. Sara Morozow*

בחיי משכן שלמטה, ודוקא במשכן זה שלמטה נתקיים העניין ד"ושכנתו בתוכם"⁵⁹ (שהוא נקודה פרשת פקודי, כנ"ל).

והנה, עיקר השראת השכינה בbihemik היה בקדוש הקדשים, שכן נקרא קודש הקדשים בשם "חדר המطוחת"⁶⁰, כיוון שם הוא אמיתית ההיווד של הקב"ה וישראל, ועוד – "זהו לבשר אהדר"⁶¹, וכן אמר ר' ליל⁶² שבזמן שהיה ישראל עוזר רצונו של מקום היו הרכובים באופן ד"פניהם איש אל אחיו⁶³, שרומו על יתוד הקב"ה וכנסת ישראל⁶⁴.

וענין הייחוד הנ"ל ישנו בכל שידוך ובכל חתונת של בן"י, שהו שנישואין הם "בני עיר עיר"⁶⁵, שהו"ע המשכה כח האינטוף כפי שמתגלה בבראים מוגבלים⁶⁶, שעם היוותם מוגבלים, נמשך בהם עניין של איש ובילג⁶⁷, בוגמת קדש הקדשים ש"מקום ארוןינו מן המדה"⁶⁸, גובל ובלג אחד.

והענין בו:

כללות עניין הנישואין מתחילה מנישואי אדם וחווה בן עדן, שבನישואין אלו ה"י הקב"ה עצמו השושבין (כדיאתה במדוז"ל). וمعنى זה הוא בכל עניין של נישואין – שעיל זה ואמרם⁶⁹ "כשמחר יציך בבן ערד מקודם" – שככל שמחה נישואין נמשך מעין המשכה שהיתה בשמחה נישואי אדם וחווה בן עדן.

זהו א' הטעמים לגודל השמחה שבנישואין – "כשמחר יציך בן עין מקודם", שאז היהת אמיתית השמחה, כיון שהיו עדין קודם החטא, בדוגמה הזמן דלעתיד שעלו נאמרו "או ימלא שחוק פינו" (שהרי עתה, לאחר החטא, ובפרט משחורת ביהם⁷⁰ – "אסור לאדם שימלא שחוק פיו"⁷¹).

זויה נקודה פרשת ויקהל-פקודי – ההמשכה שלמעלה, "ושכנתו בתוכם". ומספרה זו באים לפרש ויקרא – עבודת הקורבנות, שהו"ע

59) גוסח ברכות נישואין.

52) מלכימיב יא, ב' ובפרשוי.

60) ראה גם תורם ח"ט פ"ע 19, וש"ג.

53) ראה גם תורם ח"ט פ"ע 19, וש"ג.

ובכ"ט,

54) בראשית ב, כד.

61) יומא כא, טע"א, וט"ג.

55) ב"ב צט, א.

62) ברכות סא, א.

56) בראשית כה, ב.

63) תהילים קכו, ב.

57) ראה גם תורם סחים אוד ע' פ"ד וש"ג.

64) ברכות לא, א.

58) חסר קצת (חוז"ל).

שני הפסים בנושא אחד, שהאפשרות לכך היא רק מצד הענן דינגען הנגענות" דוקא".

דנהה, ישנו האור האלקי המלווה בטבע, בדברים גשמיים, ויש בחינת האלקות שלמעלה מהתחווות, אבל למעלה יותר הוא העניין ד'ינגען הגמוניות" — שעל זה אמרוד אפילו חוקרי ישראל ש"יש לנמנעות טבע קיטס", אלא שככליה וחסידות מכואר שניינו כן, אלא עצמותו יתברך בוג' זימנא במנשומן". וענין זה נוי בಗילוי בקדשי הקדושים.

זהו גם מ"ש" יהתפללו אליך דרך הארץ". ש"העומד בחוץ לארכן יחויר פניו כנגד ארץ ישראל .. עומד באז' יחויר פניו כנגד ירושלים .. עומד בירושלים יחויר פניו למקורש .. עומד אחורי המקדש .. יחויר פניו .. כנגד בית קדשי הקדושים" – שקדש הקדשים הוא השער, "זה שער השמים", שורכו עוביות כל התפלות, כולל גם החפלות על צורכים נשמיים – כי, מצד העין דגמגע הנמנעות", אפשר להיות התייבור בין נשימות ורוחניות.

זהו – שבקדש הקדשים ה' גלי העצמות כמו שהוא,
כפי שהקב"ה הוא בעצמותיו ממש.

ולהעיר, שאע"פ שאסור לראות את המלך כשהוא ערום", הרי
האיסור הוא רק על הראה את המלך, דאסור לאיש זו לראות את המלך
אלא עיי לבושים דזוקא, אבל לנבי המלך עצמו, הרי יש אצלו מעמד
ומצב כפי שהוא ערום – וזהי דרגת גילוי האלקות שבקדש הקדשים.

← וכיודע בענין היהודים העליונים – שם עניינים נעלמים ביותר, ולכן גם למטה הוא ענן געלה" (אלא שישנם אופנים שהיהود העליון אינם יכולים להציג למטה, שכן נאסרו כל העריות שלא לעשות כדוגמת היהוד שבאיילות למטה, כי הרי למטה אי אפשר לעשות היהוד הזה כו'") – שענייק בענין היהוד הוא בבית-המקדש, בהיכל קודש הקדושים, שם הוא המשכת העצמות ממש.

(40) מהמיצ' להציג מוצאות עדות אשוחן
(דרמי'ץ ל. א.)

4) ולהעדר שבביומיק לא גראה זובב
כוי (אכבות פיה מיה). וערדי צגינו (נדיה יי,
רב'יא) שבחולין ישראל היו מונחים הוכבבים
שללא יהיו בעמ' היחוג.

סוחט מלוקט ח'כ ע' קסטן.

34) ראה שווית הרטוביא חי'א סתייה.
הverb ונתנו בס' החקירוה להציג לד. ב' ואילך.
מה'ס תרג'ה ע' חיט יאלן.

ט'ז נס (35)

第 77 页 / 共 100 页

לכ' ריצה כה. יג.

83) טנחרוין כב, א (במשנה).

ר. זב מג"א חותם ראה (39)

אחדות

ראשת

חכמה

שנוג

פרק ששה עשר

יבואר בו אענו קדשות הוועג

⁹) אחר שבפרקים פקדורים רברני בענין קדשות כל איבריו בראש, נבווא לברא ענין קדשות נברית בענין הוועג, כיצד פתיה קדשו. וnobar בזיה שמי בחרינות: סאמת - מציאות קדשות הוועג; והשנית - בזמנם הוועג. ולא נטרית עצמוני בהעתקת דברי רבומינו ז"ל, שכבר העתקים החקם ובז' אצק אבותה בספר "מנורת מהאור" שלו (יר' י, כל' ח), ונסמך על תקצין ראה רברין, כי הם מctrיכים לידיעת הפעלה בפיה פרטיטים. אמונם לא געתיק בפרק זה זולמי דברי רבוי שמעון בן יוחאי עליו נשולם, המפרטים אחד תהה ואחד הבה.

⑩ תורתנו קדושה צופה לנו (יקילו יט, מד): "וְהַתְּקִדְשָׁתָם וְהַיִתֶּם קְדָשִׁים"; ופרשיו רבומינו ז"ל, שקדשה זו נאמרה על קדשות פשמייש. זה לשונו בפרק ידיעות בטמאה (פעמ"ג, ז; ילקוט טמיי מקט): אמר רבי בנימין בן יוסוף: כל המקודש עצמו בשעת פשמייש - בזין לה בגדים זקרים; דכתיב: "וְהַתְּקִדְשָׁתָם וְהַיִתֶּם קְדָשִׁים", וסמיד לה (יקילו יט, ז): "אֲשֶׁר כִּי מִזְרִיעֵץ". עד כאן לשונו. וכן דברי רבבי רבבי עליו בשלום (חשי ויל קיג, ט) מסכימים בזיה, כמו שגעתי לפקון (לט' מ"ט) בזמנם הוועג. וכן פרשו בלהר (קדושים פט, ט), שעל זה גם בן נאמר (יקילו יט, ט): "קדושים תהיו". זה לשונו:

ובוא וראה: בזמו שתאים נמצאו בוועג אחד זכר ונשבה, ומתרבו להתקדש ביאות, אז הוא שלם, ונקרוא אחד בלבד פגימה. לפיכך צരיך האדם לשמח את אשתו באותה שעה, להזכיר אותה ברצונו אחד עמו, ויתרנו שניהם כאחד לדבר הוויא. וכאשר נמצאים שניים באחד, אז הכל אחד בזפש ובעוג. בזפש - לחזק זה בזיה ברצונו אחד. ובוגר - כמו שלמדנו, שאדם שלא ישא אשה, הוא כמו שבחולק; ובאשר מתחברים זכר ונשבה, אז נעשים גורף אחד. נמצאה, שהם גוש אחת וגורף אחד, ונקרוא איש אחד. אז החדש ברוך הוא שוכן באחד, ומוציאו רוח של קדש באוטו אחד. ואלו נקראים בינוי של חדש ברוך הוא, כאמור. ולפיכה: "קדושים תהיו כי קדוש אמי". אשרים ישראלי, שלא חעםיד אשפה, וראינהו סדר נפשא ומד גוףא,

חרא לרבר ונקיין, ואתפנו לקדשא פרקה יאות, כדין הוא שלם, ואקראי אחד בלבד בזימוג. בזיני כד בעי בר נש למחייב לאמתה בנהיה שטעתא, לזטנא לה ברעוותא חרא עמה, ויבננו פרנויה במד לההייא מלה. וכדר משפטורי פרנויה במד, כדין כלא חד בזפשא ובוגרפה. בזפשא לאודבקא דא ברא וברעוותא חרא. ובוגרפה - כמה דאוליפנא, דבר נש דלא נסב - יפמאנ דאתפלג; וכדר מתחברין דבר ונקיין, כדין אתעבורי חד גופא.

(א) אמר ר' בנימין בן יפת כן הוא בילוקט. אבל במילוי: אמר ר' בנימין בר יפת אמר רבי אלעזר. (ב) כי מוריין - וילדה זכר. (ג) דישתכח בזוש: דASHCHAH. (ד) יוכננו בזוש: יוכננו. (ה) וברעותא בזוש: ברעותא. (ו) במאן בזוש: הוא כמאן.

קדושים תהיו

"ויאמר^{๖๔} האדם: זאת הפעם עצם מעצמי ובר מבלתי לזואת יקנא אשה" - הר^{๖๕} זה נעימות זברים להמשיך עמה אהבה, ולהמשיך אותה אל רצונו, שיתעורר באהבתה.

ראה כמה נעימים דברים האלה, כמה דברי אהבה הם: "עצם מעצמי ובשר מבשריו" - כדי להראות לה שהם אחד, ולא נמצא פירוד ביןיהם בכלל.

עתה התחיל לשבח אותה: "לואת יקנא אשה". זאת היא שאין נמצא כמותה, זאת היא תפארת הבית... אבל "לואת יקנא אשה" - זו שלמות של הכל. "לואות" - ולא לאחרות.

כל זה הוא דברי אהבה, כמו כתוב^{๖๖}: "רבות בנות עשו חיל ואת עליית על כולנה", "על"^{๖๗} כן יעוז איש את אבי ואת אמו ודבק באשתו, והיו לבשר אחד. כל זה להמשיך אותה באהבה ואחר כך להתחבר עמה.

* * *

צריך^{๖๘} שיהא מיישב דעת אשתו ומשמחה ומכינה וمسעדת בדברים המשמחים את הלב, כדי שתשיג את התאנה-alone. (בקידושה ובטהרות דמיונה כמו כן), וזה יהיה ניכר בנשיותה ובעיניה, אז יאהבו זה לזה וייהו בניות פקסים. כי כפי מה שתהיה אהבתם זה לזה בשעת שימוש, כן יהיה פקחות הנער היולד וascalותנו. והטעם הוא, לפי שהאהבה לא תהיה כי אם מן התאנה, והתאנה לא תהיה כי אם מחום הלב, ומוחם הלב יחמו הדם וכל האברים, ולפי רוח תאנותם תהיה חמיותם, וירחמו שני הזרעים זרע האיש וזרע האשה אשר מהם יברא הילוד. וכן, יהיה פיקח כי הפיקחות הוא מוחם הלב ומחייב המחשבה אשר בר במוח. וכאשר תהיה היא גם כן מוסכמת למחשבות טהורות זכות כמותו, אז יהיה שניהם אחווים בדבר המוצה, ותתקשר מחשבתם כאחד, ווילדו כן כפי הצורה הטהורה שציירו.

^{๖๔} בראשית, פרק ב', פסוק כ"ג

^{๖๕} זהה, פרשת בראשית, דף מ"ט, עמוד ב'

^{๖๖} משלוי, פרק ל"א, פסוק כ"ט

^{๖๗} בראשית, פרק ב', פסוק כ"ד

^{๖๘} סיירור רבינו יעקב תענזר, סדור היגנתليل שבת, מיטות כהה, פרק ו', סעיף ה'

ט' נשים

אונקלוס

טו ותרכז ארי עבדה
הויה הארץ רמארים
מצלים ויצאך יהוה אלהיך משם
ביד חזקה ובזרע נטיה על פון
צוך יהוה אלהיך לעשות את יום
השבת: ס ט כבר את אביך ואת-
אמך באשר צוך יהוה אלהיך
למען יאריכון ימיך ולמען ייטב לך
על האדמה אשר יהוה אלהיך נתן
לך: ס לא תרzech ס ולא תנאפ ס

בעד התורמים השלם
(ט) סנק כבר את אביך לשבת.
שם בכח מכח וככחו, וצריך לכבוד
במائل וכסות, ולטמן ייטב לך. תגנ
על הט. שעבורו אמר ס' חדרים,

ובכיו ואמו מהרו מס' מרות האמורות במדרשת זהה טמנים אס' מגעיה. נדריך כי אונסה כי שנאה בני בנה מי
תרורה כי מרכיבה כי שכחה כי בושת הלב כי מרכיביא כי חטא. נידש כי אונסה אמר צוך לומר אמר אשיה
חוליר ממנה בן, אלא אםלו הוא אשתו וגופה להחסיט. וכן שנות מסכת כל' מהני היה לאדם בנים בעלי מוטין פמי
שתוכעה ואשתו מנהנעה לו, פירוש אתה מנהנעה לו. וזה היה מני שפט השמש אונטה אמי. ואיבא
בניז'ה ודבזה ואינה רוזה. וכן אייה בעזובין כל' החזקה אשתו לך סצ'ן גזע, וחוץ, ואביך גם גלא-עת גש לא טוב
נטאל' כי האונס אודר אף באשות, אלא אם הוא צוך לאזוך משלחה יטיש דתולר ק' ביטול. כי שונאה היה שונאה, אבל אם
היא רצינה בשעת חשתש המטה. והוא הדין גמי אם אודר ואהה אבל. כי תרומה שהה שבחה לעזה ונודנה לו אשתו.
או בנוין, שאסורי בחשיט המשט. והוא צוחה לון גדורותה כי מוחצת. ואמרה לה לא ביעיא לך וואף על פי כן הוא
יש מפשיט וחרי היא אצלן שוי ושין שונבון לו גדורותה כי מוחצת. ואמור ביה שונאה ביהר בכל פוף,
משמש עצה והרי היא אצלן כוונה ואצלן אם הוא מועצה. זלטת אויריא כי מרכיבה שם מתוקטיטים ביהר בכל פוף,
דורייא ביהה זו כמו זונת כין שאינה מוחצת. כי שכחת שותה או היא שכחות, כי גראת הלב שלכלו גורשה
איפיל' אין בלבו שנה, כבן מאוון שבופן להזיא ומלר כלבו לבשה ואהו נך בא עלייה. כי ערובייא שמשמש עם אשתו
ונון רצעת על אחרת, איפיל' שיתיקון טווי. כי תרומה שוחבעה בפה, והרי היא כוונה ואסוד לקימיה. אבל מי שאשתו מרצבה
אותו בוכרים של רצינו ומקשתת עצמה לפניו כי שיקן דעתו עלייה, על ד אמור זיל' שיזיאים מטהה בים הקרים ובמים
כל'אה שיצא ממנה ישכח. וכל אלו התשעת מרות איפיל' אויריא לפרט ורביה כגן' שנייה מעובה זי' דוד אראי ס' ר' ש'
וכי טמן, איפיל' היכי בכל אלו המרות פוגה הולג וקראי מושע. וזריך לזכות בט' ובריט מאכיל ומבליש ובר' כדאיתא בפרק
קמא דקידשין: ייז' תרומה תיירות ובזרת אחורנות כמנ' טוב. וזה שבחובך באן ולטמן ייטב לך שאיין
בראשותה-כאשר צוך יה אלהיך. סית' בגימטריא מריה: עז' האדמה אשר זי אלהיך גתן לך. וטיך ליה לא ותבה.
מושום דכובך לא רץ לא יכופר לך: (ט) סנק לא תנאפ לרציה, כובכוב וצוחו גומי וטוקן. וכן המטיא שכבת וע

ר' ש' זכרת כי עבד היהת וגוי. על מנת גטמו גמלה, טנולמר (טמות טו טט' קס' קס' לו
כן פלך ג' טמיה לו עד, ומטעו מלויו: מק ומטע (טטעין ט): (ט) ולא תנאפ.
(ט) כאשר צוך. לך על לינטן חן וווטס גין לטון יטומף הילג צהנטם ליט:

עיקר שפתוי חכמים

ולכך לא יקשה בעיניך אם גם עבדך ואמתך גור' גיחו ביום השבת:

תולדות אהרן

[טזון קהונין נס: יג, נט', טולן קמל, יחלמי קהונין פ"ג]

(2) ונחזר למאמר מפרשת קדשים שהעתקנו לעיל (טו, ג), וסביר בו איזה דבר לפיה
 הפשט, שבמאמר זה נקבע כי נזוג מה יהה. אמר: בגני בך בעי
 בר נש למחרי לאחתה בנהיא שעתא. אחד מן הנקודות הטובות שכתב הראב"ד עליו
 נשלום בשער הקדשה, כמו שהעתק רבנו יעקב בעל הטורים בטור ארוח ח'ים (סימן
 יט), היא: שכון למצות קיים עונה, שהיא מצות עשה (פמ"ט כט, ז): "ונענחת לא יגער".
 וזה שאמר: בעי בר נש למחרי לאחתה, לוֹמַנָּא לה ברעינה חדא עמה. ופרושו,
 שתיה רצונה דברך עמו, שלא היה ביןיהם שום גטgoria ומחלוקת, אלא אהבה
 אחתה שלום ורעות. וביתר שבת. וכן פרשו בתקונים (מיון כט, ט, י). שאריך לומר
 לה מלין דפייס. וכן פרשו בפרשת בראשית (מע, ט), זה לשונו: מפני אוליפנא: מפני
 דמתחבר באחותה, בעי למגע לה מפני למינו: המתחבר באשותו, צricht להפיצר
 ולבסמא לה במלין; ואי לא - לא ביתה בה ולתניים לה בזבדים; ואם לא - לא ימן
 עמה. בגין דיה רעינה דילחון חדא, עפה. בשבי לشيخה תרצו שלם יחד, בשאים
 בדלא אניסו וכו'. ופרשו שם מלוי אניסים וכו'.

דרחימותא (גרסאות ג, כ): "זוֹאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי, זוֹאת יקרא אשה",
 עין שם.